

Διαγραφές-οργανισμοί-security ή αλλιώς:

Η προσαρμογή του πανεπιστημίου στις ανάγκες των αφεντικών!

Η ΕΛ.ΠΑ.Π. είναι μια συλλογικότητα που γεννήθηκε το 2011 στο Πάντειο. Δεν είμαστε παράταξη και δεν έχουμε σχέση με κόμματα και θεσμικούς φορείς. Λειτουργούμε αντιεραρχικά και οριζόντια μέσα από συλλογικές διαδικασίες συνδιαμόρφωσης. Απορρίπτουμε τους κατεστημένους θεσμούς του φοιτητικού συνδικαλισμού (εκλογές Δ.Σ.) και τις πρακτικές του. Συνεκτικό μας στοιχείο η φοιτητική μας ιδιότητα χωρίς να ξεχνάμε ότι το πανεπιστήμιο δεν είναι ξεκομμένο από την υπόλοιπη καπιταλιστική κοινωνία

Το μαζικό πανεπιστήμιο αργοπεθαίνει. Εδώ και αρκετά χρόνια ο δήμιός του ακούει στο όνομα «εκπαιδευτική αναδιάρθρωση». Παρ' όλο που δεν έχουμε καμία πρόθεση να υπερασπιστούμε το «παλιό μοντέλο», ένα είναι σίγουρο: αυτός ο θάνατος δε θα αφήσει αλώβητη την πλειονότητα των φοιτητών κι εργαζομένων στο πανεπιστήμιο, ανεξαρτήτως αν κάποιοι τον έχουν συνειδητοποιήσει ή αν εξακολουθούν να εμμένουν σε αυταπάτες καριέρας. Αλλά ας πάμε στο προκείμενο...

Το τελευταίο επεισόδιο στο σίριαλ «εκπαιδευτική αναδιάρθρωση» είναι οι διαγραφές των περιβόητων «αιώνιων φοιτητών» για τις οποίες τόσα πράγματα έχουμε ακούσει τον τελευταίο καιρό. **Οι διαγραφές φοιτητών** που αποτελούν εδώ και δεκαετίες διακαή πόθο των κατά καιρούς αρμόδιων (και έχουν πραγματοποιηθεί σε κάποιες περιπτώσεις και στο παρελθόν) προβλέπονται από το νόμο Διαμαντοπούλου του 2011, ο οποίος ορίζει ότι στο τέλος της ακαδημαϊκής περιόδου 2013-2014 διαγράφονται όσοι φοιτητές έχουν υπερβεί τα 2v+1 έτη σπουδών και κατοχυρώνει ως προβλεπόμενο όριο τα **v+2 έτη** για τους εισαχθέντες από το 2011 και μετά. Επιπλέον ο υπουργός παιδείας Λοβέρδος διαμήνυσε «παράταση ζωής» δύο εξαμήνων σε όσους/ες έχουν συμμετάσχει σε εξετάσεις σε τουλάχιστον μία εξεταστική περίοδο κατά τα δύο προηγούμενα έτη ή έκαναν τη σχετική δήλωση. Στη πράξη όμως γνωρίζουμε πως αν η ποσότητα των χρωστούμενων μαθημάτων είναι μεγάλη, πολύ δύσκολα θα φτάσουν μόνο δύο εξεταστικές.

Όλο αυτό το διάστημα, υπουργείο, μίντια και λοιποί πρόθυμοι έχουν επιδοθεί σε μια χοντροκομμένη προπαγάνδα εναντίον των «αιώνιων» χαρακτηρίζοντάς τους «τεμπέληδες», «αλήτες» ή τέλος πάντων νοσηρό φαινόμενο που πρέπει να σταματήσει¹. Στόχος αυτής της προπαγάνδας είναι να νομιμοποιηθούν οι διαγραφές τόσο στη συνείδηση της «κοινής γνώμης», όσο και στο φοιτητικό σώμα με τους «συνεπείς» να αποδέχονται ή ακόμη χειρότερα να στηρίζουν τη διαγραφή των «τεμπέληδων». Διαίρει και βασιλεύει! Εμείς απ' την πλευρά μας ξέρουμε ότι όσοι/ες από μας έχουν υπερβεί το όριο σπουδών έχουν στις περισσότερες περιπτώσεις αναγκαστικά παρατείνει τις σπουδές τους λόγω εργασίας, μόνιμης κατοικίας μακριά απ' το πανεπιστήμιο, προβλημάτων υγείας κ.α. Και στην περίπτωση όμως που αυτή η παράταση της φοίτησης είναι ηθελημένη, θεωρούμε πως έχουμε κάθε δικαίωμα να προσαρμόζουμε τους ρυθμούς των σπουδών μας ανάλογα με τις προσωπικές επιλογές κι επιθυμίες μας!

Γιατί όμως τόση πρεμούρα για τις διαγραφές; Κατ' αρχήν είναι ευνόητο ότι οι διαγραφές θα έχουν ως αποτέλεσμα την παραπέρα προώθηση της εντατικοποίησης των σπουδών μας αλλά και των ζώων μας. Έτσι, επιδιώκεται η καλλιέργεια ενός κλίματος εξατομίκευσης, όπου ο φόβος της διαγραφής θα εξασφαλίζει ακόμα περισσότερο την πειθάρχησή μας στα καλούπια που μας

1. Όταν πρωτοέγινε σαφές ότι ο νόμος θα εφαρμοστεί, κεντρικό στοιχείο αυτής της προπαγάνδας ήταν το «κόστος των αιώνιων για τους φορολογούμενους», κάτι που δεν μπορούσε να τραβήξει για πολύ, καθώς όσοι έχουν υπερβεί το προβλεπόμενο όριο σπουδών δεν δικαιούνται πάσο, σίτιση, στέγαση, συγγράμματα κτλ. Αυτό το «μη κόστος» δεν είναι για εμάς επιχείρημα κατά των διαγραφών, αλλά άλλη μια πτυχή αυτού που λέμε μετακύλιση του κόστους φοίτησης στις πλάτες μας.

επιβάλλουν, την επιλογή του ατομικού δρόμου και της παθητικότητας τώρα ως φοιτητές/τριες ,αύριο ως εργαζόμενοι/ες και κοινωνικά υποκείμενα. Ενός κλίματος που δυσχεραίνει την όποια αντίσταση, πόσο μάλλον στις δυναμικότερες μορφές της πχ ζωντανές καταλήψεις διαρκείας. Θεωρούμε πως όλα αυτά αποτελούν τις απαραίτητες εγγυήσεις ώστε να συνεχιστεί με ασφαλή τρόπο η προσπάθεια προσέλκυσης ιδιωτικών επενδύσεων από τα πανεπιστήμια. Εγγυήσεις ότι οι επιχειρήσεις θα έχουν στη διάθεσή τους ένα υπάκουο κι αποδοτικό ερευνητικό/εργατικό δυναμικό, εγγυήσεις εν τέλει ότι το ρίσκο θα είναι μικρό και τα οφέλη πολλαπλά.

2. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα του ΤΕΙ Αθήνας, του οποίου ο οργανισμός προβλέπει διαγραφή στα $v+1$ έτη (!)

Τις διαγραφές που ,όπως προαναφέρθηκε, προβλέπονται από τον νόμο Διαμαντοπούλου, έρχονται να επισφραγίσουν οι **οργανισμοί των πανεπιστημίων**² που ψηφίζονται αυτήν την περίοδο ή θα ψηφιστούν το προσεχές διάστημα (όπως συμβαίνει με το Πάντειο) κι ουσιαστικά αποτελούν την εδραίωση του νόμου και με τη βούλα στα ιδρύματα. Ο οργανισμός καθορίζει την εσωτερική λειτουργία των πανεπιστημίων, αποτελώντας το ευρύτερο «καταστατικό» τους όσον αφορά τη διοίκηση, διδασκαλία και την αξιολόγηση

αυτών. Σε γενικές γραμμές, η ψήφιση οργανισμών συνεπάγεται καταργήσεις/συγχωνεύσεις τμημάτων, την αξιολόγηση των πτυχίων μας βάσει πιστωτικών μονάδων κι ως εκ τούτου τον κατακερματισμό τους (με σκοπό τον άκρατο ανταγωνισμό μεταξύ των φοιτητών σ' ένα κυνήγι δεξιοτήτων για ένα 'επαρκές' πτυχίο), δυνατότητα επιβολής διδασκτρων, θέσπιση φοιτητικών δανείων, ιδιωτικοποίηση έρευνας καθώς και την πλήρη ανάθεση της λειτουργίας των σχολών στους μανατζεραίους των διοικητικών συμβουλίων,αχρηστεύοντας ουσιαστικά την όποια δικαιοδοσία των συλλόγων (όπως προβλέπεται και για το πάντειο). Επιπλέον, με τους οργανισμούς θεσμοθετούνται οι εργολαβίες στις μεταφορές προσωπικού, τη φύλαξη και την τεχνική λειτουργία του χώρου, εισάγοντας εκτός από τις καθαρίστριες και μια πληθώρα εργαζομένων σε καθεστώς κάτεργου επισφάλειας. Όπως στην περίπτωση των «κοινωνικών μας παροχών» (σίτιση/στέγαση), οι οποίες και δεν γλιτώνουν από τον οργανισμό, οι εργολαβίες αποτελούν βασικό λόγο μετακύλισης του κόστους φοίτησης στις πλάτες μας³.

Είναι προφανές πως βρισκόμαστε μπροστά σε μία αλλαγή παραδείγματος. Τη θέση του μαζικού πανεπιστημίου έρχεται να πάρει ένα νέο μοντέλο πανεπιστημίου που θα λειτουργεί αποκλειστικά με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια είτε παραμένει υπό κρατικό έλεγχο είτε ιδιωτικοποιηθεί και με τη βούλα. Ένα πανεπιστήμιο καλύτερα προσαρμοσμένο στις ανάγκες των αφεντικών τόσο όσον αφορά την παραγόμενη/παρεχόμενη γνώση όσο και την εσωτερική του λειτουργία (υποτιμημένη/επισφαλής εργασία, αύξηση καταστολής κλπ), που σταδιακά θα τελεί όλο και περισσότερο υπό το άγρυπνο βλέμμα ιδιωτικών μπράβων-security⁴.

3. Αυτό συμβαίνει επειδή η μισθοδοσία των εργολαβικών εργαζόμενων δεν συμπίπτει πλέον με αυτή των δημοσίων υπαλλήλων αλλά καταλήγει να επιβαρύνει τον προϋπολογισμό του πανεπιστημίου. Έναν προϋπολογισμό τόσο πετσοκομμένο, που φυσικά θα βρει τα χρήματα ώστε να πληρώσει τους εργολάβους απολύοντας εργαζόμενους κι επιβαρύνοντας φοιτητές.

4. Ήδη η παρουσία securitáδων με αξεξίσφαιρα στην πανεπιστημιούπολη του ΕΚΠΑ είναι μία πραγματικότητα από την αρχή της χρονιάς.

Σε αυτήν την περίπτωση, είναι εμφανές ότι η εξατομίκευση, (ανα)παράγει τη συλλογική μας απαξίωση. Είναι ανάγκη όσοι/ες από μας αναγνωρίζουμε τα κοινά ταξικά μας συμφέροντα να κάνουμε το πρώτο βήμα για την οργάνωση των δομών και των αγώνων μας, έξω και πέρα από τα συντεχνιακά αιτήματα και τις έτοιμες λύσεις των «ειδικών της πολιτικής».

Καλούμε λοιπόν τους/τις συμφοιτητές/συμφοιτήτριές μας καθώς και τις/τους εργαζόμενες/ους στο πανεπιστήμιο να συμπράξουν μαζί μας στις γενικές συνελεύσεις, τις πρωτοβουλίες, τις επιτροπές φοιτητών/εργαζομένων για να συντονίσουμε τον κοινό μας αγώνα τόσο στο πάντειο όσο και στο ευρύτερο πανεπιστημιακό χώρο. Για να χτίσουμε σχέσεις αλληλεγγύης κι εμπιστοσύνης, για να χτίσουμε αυτοοργανωμένες κοινότητες αγώνα φοιτητών/εργαζομένων στη βάση των δικών μας αναγκών.

Πιο συγκεκριμένα, προτείνουμε:

- *Κατάληψη της σχολής την Πέμπτη 6/11 και συμμετοχή του φοιτητικού συλλόγου στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο της ίδιας μέρας στις 12 στα Προπύλαια.*

Όλα τα παραπάνω αποτελούν την δική μας ανάλυση. Δεν απαιτούμε από το σώμα της συνέλευσης να συμφωνήσει στο 100% του πολιτικού μας λόγου. Ακριβώς για αυτό και δεν θέλουμε να «καπελώσουμε» κανέναν, αφού αναγνωρίζουμε ότι η ΓΣ με την μορφή που έχει σήμερα, δεν είναι γόνιμο έδαφος όχι απλά για συνδιαμόρφωση αλλά ούτε καν για πολιτική αντιπαράθεση. Ζητάμε την ψήφιση των προτάσεων που απορρέουν από τον παραπάνω λόγο χωρίς την ψήφιση της ίδιας της ανάλυσης μας. Η διαδικασία της συνδιαμόρφωσης πρέπει να γίνεται στην ανοιχτή συνέλευση που θα ακολουθεί και όπου επί ίσοις όροις μπορεί να παραχθεί ο λόγος των συμμετεχόντων.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΠΑΝΤΕΙΟΥ

epp.espivblogs.net